

Vendéglátás

X. ÉVFOLYAM 8. SZÁM

*

1966. AUGUSZTUS

244

MAGYAR VENDÉGLÁTÓIPARI MÚZEUM

Sokszor sajnáltuk már, hogy a lapzárta és a megjelenés között bizony eltelik néhány hét, így egy-egy jelentős szakmai eseményről nem adhatunk olyan gyorsan hírt, mint ahogy szeretnénk. De talán még soha nem sajnáltuk ezt annyira, mint most. Az esemény, amiről nagy örömmel és büszkeséggel tájékoztatjuk olvasóinkat: *a Magyar Vendéglátóipari Múzeum augusztus 20-án megnyitja kapuit.* És sajnos, lapunk augusztusi számában erről még csak előzetes híradással szolgálhatunk, nem helyszíni beszámolóval.

A MAGYAR VENDÉGLÁTÓIPAR fennállása óta most első ízben valósulhatott meg az a régi vágy, hogy a szakma történetének kultúrhistoriai értékű dokumentumai egy helyen összegyűjtve, méltó környezetben, színvonalas összeállításban fejezzék ki a szakmai múlt megbecsülését és szolgálják a jelen törekvéseit.

Az ünnepélyes megnyitást nagy munka előzte meg. Fél év állt rendelkezésre ahhoz, hogy a Fortuna utca 4. szám alatti műemlékház földszinti szárnyának gyönyörű, régi helyiségeit alkalmassá tegyék arra, hogy befogadják a Múzeum gazdag anyagát. Olvasóink személyesen is meg fognak győződni arról, hogy *Mikó Sándor*, a KERTI tervező mérnöke és a VIBEG dolgozói maradandó, színvonalas munkát végeztek. A fehérre meszelt, boltíves termek, a vörös márvány borítású padló, a kedves, öreg ablakfülkék árasztják magukból a történelmi

hangulatot. A ház évszázadokkal ez előtt vendégfogadó volt, és ma is a vendéglátást szolgálja: a Pest-Budai Üzemi Vendéglátó Vállalat székháza. A kapuboltozat alatt, a Múzeum bejáratánál a látogatók a falba illesztett kőtábláról olvashatják a ház, a Fortuna vendégfogadó hiteles, színes történetét.

Méltó otthont kapott tehát a Múzeum. És a tartalom? Erről *Borza Tibor*, a Múzeum igazgatója ad tájékoztatást, mondanom sem kell, hogy minden szava lelkesedéstől fűtött. Ő és munkatársai fél év alatt óriási értéket hordtak össze, szervezve, lelkesítve hivatalos szerveket és magánembereket egyaránt. Át tudták adni a maguk nagy hitét azoknak, akik kevéssé bíztak abban, hogy ez a vállalkozás sikerülhet.

A LAPUNK HASÁBJAIN számról számra közölt, hosszú névsorok bizonyítják, hogy országszerte, lakásokban, hivatali helyiségekben megnyitottak a szekrények, polcok és féltve őrzött, régi iratokat, edényeket, felszerelési tárgyakat adtak át a Múzeum munkatársainak azzal, hogy a megbecsült holmi legméltóbb helyére kerül. Most, a Múzeum szervezése során ismét bebizonyosodott, hogy a vendéglátó szakemberek milyen lelkesedéssel, szeretettel segítenek, ha ilyen úgról van szó. Az első kiállítás anyaga és az, ami még rendezésre, restaurálásra vár, milliós értékű. És ebből a vásárlásra fordított összeg elenyészően csekély. Voltak olyanok, akik

egy-egy megvásárolt tárgy mellé még annak sokszorosát adták ajándékként.

A kezdeti kételkedés után nagy segítőkészséggel támogatták múzeumunk törekvéseit a Magyar Nemzeti Múzeum, az Iparművészeti, a Néprajzi és Budapesti Történeti Múzeum vezetői és munkatársai.

Az előkészületek alatt a Múzeum ügyét szívükön viselőkből széles kör alakult, akikre úgy, mint eddig, ezután is mindenben számítani lehet. Így van ez jól, mert a Múzeum az egész szakmáé és élni, táplálkozni, annak eleven vérkeringéséből tud. Másképpen elszigeteltté, öncélúvá válik tevékenysége. De ez a veszély a mi szép, új Múzeumunkat nem fenyegeti. Az első kiállítás után készülnek a továbbiakra, mindig újat, szépet, tanulságosat nyújtva az érdeklődőknek.

Már többször emlegettem az első kiállítást anélkül, hogy közelebbről ismertetem volna. Ez nem is a jelen cikk feladata, erre következő számunkban fogunk bővebben visszatérni. De azért kis ízelítőt máris igyekszem adni belőle. A kiállítás címe: *Szemelvények a magyarországi vendéglátás történetéből.* Ennek keretében érdekes, színes anyag fogja ilusztrálni a római kori, középkori vendéglátást, a XVII. század vendégfogadóit, lóváltó postaállomásait. Helyet kapnak a nagy hagyományú kávéházak, a magyar szakács- és cukrászművészet kialakulását, fejlődését szemléltető tárgyak, iratok. Rendkívül érdekes lesz a kiállítás mozzalmi

anyaga. Ennek keretében az első kezdetleges egyesületektől a szállodai, éttermi és kávéházi alkalmazottak szövetségéig több dokumentum mutatja be a jelentősebb állomásokat. Szaklapok, sztrájkok, harcok a munkakörülmények javításáért, a fiatalok helyzete kerül ebben a témában ismertetésre. A harmadik teremben egy XIX. századi cukrászda berendezése fogadja a látogatót, a negyedik teremben pedig magyar csárda részlet a XIX. századból.

ENNYIT DIÓHÉJBAN a Magyar Vendéglátóipari Múzeum első kiállí-

tásáról, amellyel a Múzeum köszönti létrehozóját, a magyar vendéglátóipart, annak minden dolgozóját, és amelyre a Múzeum munkatársai szeretettel várnak minden szakembert, időst, fiatalot egyaránt és mindenkit, aki szakmai múltunk és jelenünk iránt érdeklődik.

Büszkék vagyunk gyönyörű, új intézményünkre, büszkék annál is inkább, mert kifejezője annak az óriási erőnek, amit a szakmai összefogás jelent. És büszkék vagyunk azért is, mert egy-egy hasonló jellegű, de lényegesen kisebb jelentőségű kiállí-

tásunk világszerte ismert, és világban, de ilyen történelmi és kulturális értékű, széles témakörű intézmény még sehol nem létesült.

A SZAKMA TÖRTÉNETE, amelyet a Múzeum kiállításai szemléltetnek, az áldozatkészség, amit a szakemberek ajándékai testesítenek meg, ösztönözzék fiataljainkat arra, hogy munkájukat, tevékenységüket becsülve legyenek ők is részesei annak az építésnek, ami a jelenben folyik és a jövőt szolgálja.

Bíró Lászlóné